

Sygn. akt II C 502/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. R.

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. P. kwotę 3.611,02 zł (trzy tysiące sześćset jedenaście złotych i 2/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. P. kwotę 911,10 zł (dziewięćset jedenaście złotych i 10/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt II C 502/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 lipca 2016 roku powód J. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. kwoty 5.522 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty - tytułem naprawienia szkody majątkowej powstałej w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 28 kwietnia 2016 roku. Nadto, żądał zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniesiono, że w następstwie przedmiotowego wypadku uszkodzeniu uległ samochód T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy użyciu którego powód wykonywał swoją działalność w postaci taksówki. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.643,46 zł z tytułu utraconego dochodu, natomiast tytułem naprawienia szkody w pojeździe w dniu 10 czerwca 2016 roku wypłacił on kwotę 2.800 zł. Powód podnosił, że nie miał środków na naprawę pojazdu we własnym zakresie. Kwotę dochodzonego roszczenia wyliczył on w oparciu o średni miesięczny dochód przyjęty do wyliczeń również przez stronę pozwaną po potrąceniu kosztów prowadzenia działalności w postaci taksówki za okres od dnia 28 kwietnia do dnia 28 czerwca 2016 roku oraz poprzez odjęcie kwoty wypłaconej przez stronę pozwaną w toku postępowania egzekucyjnego.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 34)

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 października 10 lipca 2014 roku, pozwany reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie w całości i zasądzenie

zwrotu kosztów postępowania. Kwestionował wysokość roszczenia objętego pozwem i sposób jego wyliczenia, zwłaszcza w zakresie kosztów uzyskania przychodu z działalności powoda w postaci taksówki. Wskazał, że powód dysponował w okresie likwidacji szkody odpowiednimi środkami finansowymi na sfinansowanie naprawy swojego pojazdu, więc tym samym zerwany został związek przyczynowy pomiędzy szkodą powoda w postaci utraconych zarobków oraz zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 28 kwietnia 2016 roku.

(odpowiedź na pozew k. 38-42)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2016 roku w Ł., około godziny 10 rano doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do powoda i służący mu do wykonywania działalności w postaci przewozu osób – taksówki. To był pierwszy kurs tego dnia. Sprawca wypadku – J. W., posiadał w dacie zdarzenia ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(bezsporne, także zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Powód jest przedsiębiorcą wykonującym działalność gospodarczą w zakresie transportu osobowego – taksówki. Powód posiada licencje na wykonywanie transportu drogowego w zakresie osobowego przewozu osób w postaci taksówki i w dacie zdarzenia pracował jako kierowca taksówki. Działalność tą wykonywał przy użyciu należącego do niego samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten jest wyposażony w instalację gazową.

(bezsporne, także licencja k. 6, wydruk z (...) k. 26)

Według wydruku z kasy fiskalnej powoda za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 marca 2016 roku jego przychód z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej wyniósł 11.425,98 zł. Średni dzienny przychód powoda w tym okresie czasu wyniósł 156,52 zł.

(wydruk z kasy fiskalnej k. 10, świadectwo legalizacji ponownej k. 7, cennik k. 7v, zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Powód J. P. jest (...) Stowarzyszenia (...) w Ł.. W okresie czasu od października 2015 roku do kwietnia 2016 roku wysokość składki członkowskiej wynosiła 280 złotych miesięcznie.

(zaświadczenie k. 11, zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Powód rozlicza się w postaci karty podatkowej, która zwalniała powoda z obowiązku dokumentowania kosztów uzyskania przychodu. Na mocy decyzji z dnia 8 lutego 2016 roku wydanej przez Naczelnika II Urzędu Skarbowego Ł. wysokość zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych opłacanego w formie karty podatkowej (dla powoda) została ustalona na rok 2016 w wysokości 253 złotych. Od tej kwoty powód odlicza część składki na ubezpieczenia społeczne w kwocie 248,82 zł. Uiszcza z tego tytułu miesięcznie kwotę 4,18 zł.

(decyzja wraz z uzasadnieniem k. 12-14, potwierdzenia przelewów k. 21-24, rozliczenie odliczeń składek ZUS k. 25, zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Powód J. P. podlega także ubezpieczeniu społecznemu w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego. Z tego tytułu w okresie czasu od stycznia do kwietnia 2016 roku opłacał składkę w wysokości 288,95 zł.

((...) P (...) k. 15-16, potwierdzenia przelewów k. 17-20)

Średnie spalanie w pojeździe powoda w zakresie spalania gazu na 100 km wynosi około 10 litrów na 100 km. Miesięcznie na paliwa powód wydawał kwotę około 540 zł. Kwoty wydatkowane na zakup paliwa przez powoda nie były nigdzie rejestrowane.

(zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Powód zdecydował się na wybór Zakładu (...) w S. przy ul. (...) z uwagi na nieodległy termin naprawy pojazdu. Powód upoważnił właściciela warsztatu samochodowego do bezgotówkowego rozliczenia kosztów naprawy od razu po oddaleniu auta do naprawy na początku maja 2016 roku. Powód nie chciał martwić się o zapłatę za naprawę auta, chciał je jak najszybciej odzyskać w pełni sprawne. Zarówno właściciel warsztatu samochodowego, jak i sam powód wielokrotnie kontaktowali się z likwidatorem szkody celem przyspieszenia zakończenia postępowania likwidacyjnego i wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe. Po przyjęciu auta do naprawy powód umówił się z właścicielem warsztatu, że auto będzie gotowe po naprawie na początku czerwca, ewentualnie w połowie tego miesiąca. Powód dysponował własnymi środkami na naprawę pojazdu, jednak nie zdecydował się zmienić dyspozycji bezgotówkowej formy likwidacji szkody. Finalnie auto zostało odebrane przez powoda w połowie lipca 2016 roku. Powód nie korzystał z możliwości uzyskania auta zastępczego, gdyż nie wiedział że takie żądanie należy zgłosić w terminie kilku pierwszych dni od dnia szkody.

(zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku k. 61-63)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w zakresie szkody majątkowej w pojeździe powoda, pozwane Towarzystwo (...) wypłaciło na jego rzecz w dniu 10 czerwca 2016 roku kwotę 2.800 zł. Kwota ta została przekazana bezpośrednio na rzecz zakładu naprawczego.

(okoliczność bezsporna)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwane Towarzystwo (...) wypłaciło na rzecz powoda tytułem utraconego i związanego z wypadkiem dochodu kwotę 1.643,46 zł. Pozwany przy tym dla wyliczenia tej kwoty przyjął koszty uzyskania przychodu na poziomie 50% uzyskanego przez powoda przychodu.

(okoliczność bezsporna)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz na dowodzie z przesłuchania stron w zakresie przesłuchania powoda, które uznał za wiarygodne.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2016 roku Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka T. K., jako dotyczący okoliczności bezspornych pomiędzy stronami postępowania. Sąd oddalił również wnioski dowodowe zawarte w punktach od 4a do 4d odpowiedzi na pozew. Wniosek dowodowy dotyczący załączenia dokumentacji medycznej powoda za okres od dnia zdarzenia do dnia 28 czerwca 2016 roku na okoliczność sytuacji zdrowotnej powoda i jego zdolności do podjęcia/wykonywania pracy zawodowej w tym okresie czasu, podlegał oddaleniu jako bezprzedmiotowy dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Wnioski dowodowe dotyczące załączenia sald rachunków bankowych powoda za okres od dnia 28 kwietnia 2016 roku do dnia 28 czerwca 2016 roku na okoliczność sytuacji majątkowej powoda w przedmiotowym okresie czasu podlegały oddaleniu jako dotyczące okoliczności przyznanych przez powoda (wskazał, że dysponował środkami własnymi na naprawę pojazdu) oraz okoliczności bezprzedmiotowych dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Z podobnych powodów oddaleniu podlegał wniosek pełnomocnika strony pozwanej dotyczący załączenia deklaracji PIT powoda do stycznia 2010 roku do grudnia 2015 roku. Za niezasadny Sąd uznał również wniosek pełnomocnika pozwanego dotyczący złożenia pełnej dokumentacji księgowej powoda za okres od stycznia 2010 roku do grudnia 2015 roku wobec rozliczania się powoda w postaci karty podatkowej, w której nie ma obowiązku ewidencjonowania kosztów uzyskania przychodu w żadnym zakresie. Złożenie tych dokumentów jest niemożliwe, gdyż powód nie prowadził pełnej dokumentacji księgowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Niniejszym pozwem powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 5.522 zł tytułem utraconych zarobków z prowadzonej przez niego działalności polegającej na przewozie osób za pomocą taksówki za okres od 28 kwietnia do 28 czerwca 2016 roku, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji z dnia 28 kwietnia 2016 roku uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powoda. Pozwane Towarzystwo (...) uznało zasadę swojej odpowiedzialności w sprawie wypłacając na rzecz powoda odszkodowanie za uszkodzony pojazd oraz – częściowo – odszkodowanie z tytułu utraconych dochodów.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż szkodą jest, powstała wbrew woli poszkodowanego, różnica między jego obecnym stanem majątkowym a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 roku, 2 CR 304/57, OSN 1958 r, nr III, poz. 76).

Szkoda może przyjąć postać straty, jaką poniósł poszkodowany (*damnum emergens*) albo polegać na pozbawieniu go korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby nie wyrządzono mu szkody (*lucrum cessans*).

Strata stanowi uszczerpienie aktywów, natomiast utraconą korzyścią w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. jest to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło. W judykaturze podkreśla się, iż ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze w pewnym stopniu charakter hipotetyczny. Taka szkoda musi być jednak wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła. Hipotetyczny element szkody, jakim są utracone korzyści, podlega ustaleniu w realiach konkretnej sprawy przez przeprowadzenie fikcyjnego rozumowania opartego na analizie dostępnych faktów, mającego odtworzyć sytuację, jaka najprawdopodobniej wystąpiłaby, gdyby nie doszło do zdarzenia powodującego szkodę. Rozumowanie to uwzględniać powinno normalne powiązania przyczynowe (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 3 października 1979 roku, II CR 304/79, OSNCP 1980 rok, nr 9, poz. 164, w wyroku z 21 czerwca 2001 roku, IV CKN 382/00, opubl. LEX nr 52543; w wyroku z 18 października 2000 roku, V CKN 111/00, opubl. LEX nr 52740; w wyroku z 18 stycznia 2002 roku, I CKN 132/01, opubl. LEX nr 53144, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2008 roku, V CSK 515/07, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 30 października 2014 r. I ACa 495/14 www.orzeczenia.ms.gov.pl, L.).

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonywał usługi transportu osobowego w formie taksówki. Na skutek wypadku z dnia 28 kwietnia 2016 roku utracił jednak tę możliwość już w dniu 28 kwietnia 2016 roku. Jak bowiem wskazał w swoich zeznaniach, do zdarzenia doszło w godzinach porannych, gdy wykonywał pierwszy kurs z klientem tego dnia. Data początkowa dla wyliczenia szkody z tytułu utraconych zarobków powoda nie była pomiędzy stronami postępowania sporna.

W ocenie Sądu, jako datę końcową okresu za jaki powodowi należy się odszkodowanie z tytułu utraconego zarobku należy jednak przyjąć dzień 10 czerwca 2016 roku. Data, na którą powoływał się pozwany, a więc 21 dni od dnia wypadku, ani data 28 czerwca 2016 roku nie znajdują w przedmiotowej sprawie żadnego uzasadnienia i ich przyjęcie dla ustalenia długości okresu, za jaki powodowi należy się odszkodowanie z tytułu utraconego dochodu nie było możliwym.

W doktrynie i orzecznictwie, w przypadku żądania poszkodowanego od ubezpieczyciela sprawcy kolizji lub wypadku drogowego zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego, przyjmuje się, iż zwrot kosztów wynajęcia takiego pojazdu przysługuje poszkodowanemu za okres niezbędny do wykonania technologicznej naprawy pojazdu z uwzględnieniem przebiegu postępowania likwidacyjnego, a w szczególności daty zgłoszenia szkody, terminu dokonania przez ubezpieczyciela oględzin pojazdu, czy ustalenia zakresu i kosztów naprawy. Należy mieć także na względzie przewidziany w art. 354 k.c. obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania. Analogiczne stanowisko prezentowane jest w przypadku żądania zwrotu utraconych zarobków (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005 rok, Nr 3, poz.11, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku, V CKN 1397/00).

Pozwany w dniu 10 czerwca 2016 roku dokonał wypłaty na rzecz powoda odszkodowania z tytułu likwidacji szkody w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2016 roku. Data wypłaty odszkodowania nie była sporna pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania. Zdaniem Sądu, roszczenie powoda w zakresie zwrotu utraconego dochodu należy uznać za zasadne w okresie od dnia zaistnienia szkody do dnia wypłaty świadczenia przez pozwane Towarzystwo (...), gdyż jednie w tym okresie czasu pozostaje ono w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą. Twierdzenie takie jest tym bardziej uzasadnione, że sam powód zeznał, iż pierwotnie z właścicielem warsztatu naprawczego ustalono termin naprawy pojazdu na początek miesiąca czerwca 2016 roku.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada on, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Związek przyczynowy wyznacza więc granice odpowiedzialności odszkodowawczej w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego

obowiązek odszkodowawczy. Skutki pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem (por. A. Szpunar, Odszkodowanie za szkodę majątkową. Szkada na mieniu i osobie, Bydgoszcz 1998, s. 15–16). Stosownie do art. 6 k.c. ciężar wykazania, że wysokość dochodzonego roszczenia odpowiada kwocie utraconych zysków, spoczywał na powodzie. W tym zakresie stwierdzić należy, iż powód nie sprostował ciężarowi dowodu i nie wykazał, aby utrata dalszych dochodów (po dniu 10 czerwca 2016 roku) pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 28 kwietnia 2016 roku. Nawet jeśli warsztat naprawczy nie dokonał, do dnia umówionego pierwotnie z powodem, naprawy spornego pojazdu marki T. (...), to okoliczność ta nie może obciążać pozwanego Towarzystwa (...). Data naprawy pojazdu po wypłacie należnego odszkodowania, data jego faktycznego zwrotu powodowi, okoliczność że po dniu 10 czerwca 2016 roku właściciel warsztatu naprawczego korzystał z długotrwałego urlopu wypoczynkowego, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 28 kwietnia 2016 roku. Również przyjęcie dla potrzeb przedmiotowego postępowania okresu 21 dni po wypłacie odszkodowania, jako niezbędnego do naprawy pojazdu, nie jest uprawnione (tym bardziej, że nie jest powiązane z datą faktycznego odbioru pojazdu przez powoda po dokonanej naprawie). Dlatego powód dokonał wyboru formy bezgotówkowej likwidacji szkody, aby to na zakładzie naprawczym ciążył obowiązek rozliczenia szkody z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Jako dalej idące, powództwo dotyczące okresu po 10 czerwca 2016 roku podlegało oddaleniu.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż zupełnie chybione są argumenty podnoszone przez stronę pozwaną, że pozwany z uwagi na swój stan zdrowia mógł podjąć w okresie oczekiwania na wypłatę świadczenia odszkodowawczego przez pozwanego inne zatrudnienie i uzyskać z tego tytułu dochód. Przedmiotowe postępowanie dotyczy bowiem jedynie dochodu utraconego przez powoda w związku z uszkodzeniami pojazdu marki T. (...) (taksówki), przy użyciu której prowadził działalność gospodarczą w postaci przewozu osób i tylko ten dochód może być przedmiotem rozważań Sądu w przedmiotowej sprawie. Dochody (ewentualnie) uzyskiwane przez powoda z innych źródeł są w przedmiotowej sprawie prawnie obojętne.

Jako niezasadny Sąd ocenił również zarzut pozwanego dotyczący tego, że powód, który posiadał środki finansowe na likwidację szkody majątkowej w pojeździe z dnia 28 kwietnia 2016r. nie dokonał naprawy pojazdu we własnym zakresie. Powód nie miał w przedmiotowej sprawie obowiązku gromadzić środków na likwidację przedmiotowej szkody, a nawet w sytuacji ich posiadania – obowiązku wydatkowania ich celem naprawy pojazdu we własnym zakresie. Jak sam powód wskazał, nie chciał zajmować się likwidacją szkody i dlatego dokonał upoważnienia zakładu naprawczego do bezgotówkowej likwidacji szkody (na konto warsztatu). Skutki zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2016 roku obciążają bowiem pozwanego, a nie powoda J. P.. Stanowisko w tym zakresie zarówno w orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie należy uznać za ugruntowane.

Odnosząc się już do samej wysokości należnego na rzecz powoda odszkodowania z tytułu utraconego dochodu, z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że za okres od stycznia do marca 2016 roku dzienny przychód powoda z tytułu jego działalności wynosił 156,52 zł. Sąd nie znalazł podstaw, aby dla potrzeb wyliczeń w przedmiotowym postępowaniu brać pod uwagę przychody powoda za inny, tym bardziej dłuższy okres czasu. Miesięczne koszty uzyskania przychodu powoda wynosiły kwotę 1.113,13 zł, na którą to kwotę składały się: kwota 280 zł z tytułu składki członkowskiej na rzecz Zrzeszenia (...), kwota 4,18 zł z tytułu podatku dochodowego, kwota 288,95 zł z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz kwota 540 zł z tytułu uśrednionego miesięcznego kosztu zakupu paliwa gazowego. Wobec braku ewidencjonowania przez powoda kosztów miesięcznych zakupu paliwa, ustalając wysokość kosztów z tego tytułu, Sąd miał na względzie nie tylko treść jego zeznań w charakterze strony, ale również treść przepisu art. 322 k.p.c. Przy przyjęciu zgodnie z treścią przepisu art. 114 k.c., że miesiąc liczony jest jako 30 dni, dzienne koszty uzyskania przychodu w przypadku działalności prowadzonej przez powoda należało ustalić na kwotę 37,10 zł. (według wyliczenia $1.113,13 \text{ zł} : 30 = 37,10 \text{ zł}$). W okresie czasu od dnia 28 kwietnia 2016 roku do dnia 10 czerwca 2016 roku powód utracił dochód za łączny okres 44 dni. Powodowi należy się więc od strony pozwanej zwrot kosztów utraconego dochodu w kwocie 3.611,02 zł – z uwzględnieniem kwoty wypłaconej przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego 1.643,46 zł. (według wyliczenia: $156,52 \text{ zł} \times 44 \text{ dni} = 6.886,88 \text{ zł}$; $37,10 \text{ zł} \times 44 \text{ dni} = 1.632,40 \text{ zł}$; $6.886,88 \text{ zł} - 1.632,40 \text{ zł} = 5.254,48 \text{ zł} - 1.643,46 \text{ zł} = 3.611,02 \text{ zł}$).

W ocenie Sądu, żądanie pozwu ponad kwotę wskazaną powyżej nie zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. W niniejszej sprawie powód wygrał proces w 65 %, a przegrał w 35 %.

Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 2.694 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu 277 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 2.400 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika, ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (jak wyżej). Łącznie koszty procesu wyniosły kwotę 5.094 zł.

Z uwagi na wynik postępowania Sąd zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej zwrot kosztów postępowania w wysokości 911,10 zł. (według wyliczenia: $5.094 \text{ zł} \times 35 \% = 1.782,90 \text{ zł}$; $2.694 \text{ zł} - 1.782,90 \text{ zł} = 911,10 \text{ zł}$).